

Severanské kostelíček,
kořem něhó černé řes,
[: ešče se podívám, :]
jede-li tam milý dnes

Ach, jede si on tam, jede,
na svým braným koníčku,
[: ešče si připíná, :]
na levý bok sabličku.

A jak si šabličku připjál,
na svůj dům se ohlíďál,
žalostně zaplakál,
a sobě naříkál,
až koníček zařehtál.

Jak to máti uslyšela,
na ulicu vyběhla,
[: ach, můj milý synu. :]
hdo tě na tu vojnu dáť?

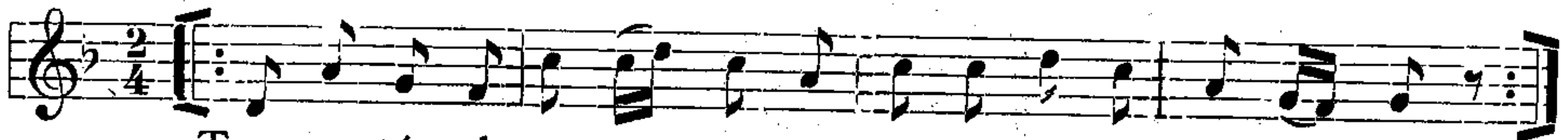
Ten severanské milostpán,
ten mě na tu vojnu dáť,
provazy mě svázál,
řetězy mě sepjál,
ešče ke mě vartu dáť.

A ta varta u mě stála
[: od večera do rána, :]
a jak Pámbů deň dáť,
hned mě vezli do Brna.

A jak k Brnu přijížděli,
na vrata uderili:
Otevřte nám vrata,
vezem vám rekruta,
prusenovská robota.

1213.

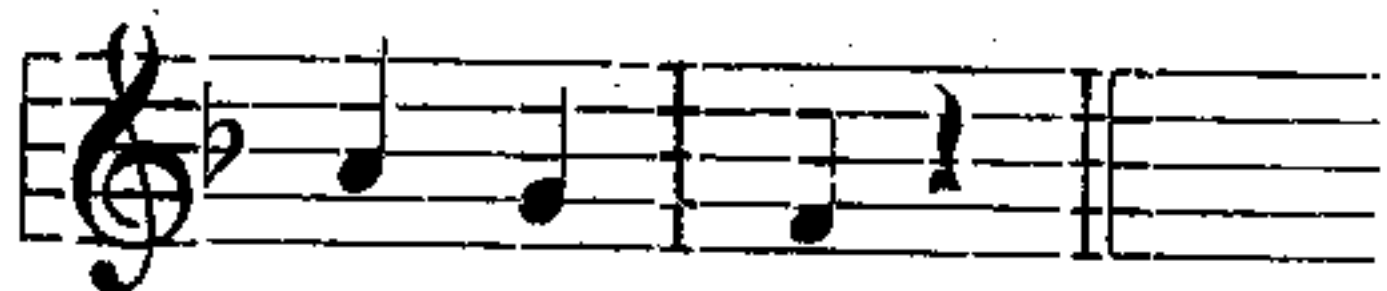
Z Prusenovic.

Ten pr-stý-nek cos mi da - la, ten já no-siť ne - bu - du;

pustím já ho do ti - ché vo - děnky, on po - plyne

až do - ňů.

Ten prstýnek co's mi dała
ten já nosiť nebudu,
pustím já ho do tiché voděnky,
on poplyne až doľů.